

Verdienmodel nader beschouwd

Onlangs deed ik een klein onderzoek. Ik posteerde me bij een van de ingangen van de Amsterdamse Waterleidingduinen en sprak een dertigtal mensen aan bij het verlaten van dit gebied. Mijn vragenlijst was kort: wat was de reden voor je bezoek aan de duinen en denk je dat dit bezoek iets doet voor je gezondheid.

De redenen liepen uiteen van vogels kijken, genieten van de natuur en de herten, fotograferen, een rondje rennen, een frisse neus halen, spelen met de kinderen tot even weg van de drukte. Unaniem vonden de ondervraagden dat het bezoek een gunstige uitwerking had op hun gezondheid. 'Ik doe dit alleen maar om fitter te blijven' was het te verwachten antwoord van de jogger.

'Na een week werken, ben ik zo opgefokt. Ik kom hier om te ontspannen', zei een jonge dertiger.

'Wij kunnen lekker omhoog rennen', was de reactie van twee jochies. 'Ik geniet zó van de ruimte en de stilte,' klonk het bijna juichende antwoord van een oudere dame.

En de vogelaar bromde 'Mijn dag is helemaal goed als ik langs de aalscholverkolonie ben gelopen.'

Eigenlijk best voorspelbaar deze antwoorden, maar ik wilde mijn overtuiging graag bevestigd zien. Zeker nu ons kustbeleid alleen bepaald wordt door economische factoren en de minister het liefst de projectontwikkelaars vrij baan geeft. De niet meetbare waarde van natuur lijkt niet meer mee te tellen.

De dames en heren beleidsmakers zouden zich toch eens flink achter de oren moeten krabben: een duinbezoek maakt ons blijer en gezonder. Hoeveel waard is dat al niet? Plus dat het ook nog flink scheelt in de verzuim- en ziektekosten.

Welk verdienmodel kan daar nu tegenop?

Tekst: Annelies Boutellier

Foto: Joost Bouwmeester

